

562 sb. z. a n. za vyloučený, an prý byl K. dne 19. června 1929 odsouzen pro přestupek podle § 522 tr. zák., spáchaný ze zjištěnosti, tudíž z pohnutek nízkých a nečestných, jednak z důvodů arbitrních, an soud má výkon trestu v souzeném případě, jenž jest jedním článkem ze řetězu křivých svědectví, zjednaných Jaroslavem D-em, za nutný k polepšení odsouzeného. Stěžovatel napadá onen výrok zmateční stížností, uplatňuje při tom věcně zmatek podle § 281 čís. 5 a 11 tr. ř., tento výrok odvoláním. Stěžovatel je v tom i onom směru v právu. Jak plyne ze spisů okresního soudu v Chrudimi T 418/29, byl vydán proti K-ovi trestní příkaz dne 19. června 1929, v němž o pohnutkách činu nebylo zmínky. Tento příkaz vešel v moc práva, a jen ve vyřízení jeho bylo podotčeno k otázce 13 trestního listu: »hráli zakázanou hru — zjištěnost«. Přes to však nalézací soud, rozhoduje v souzené trestní věci, prohlásil, že se obžalovaný dopustil přestupku podle § 522 tr. zák. ze zjištěnosti, tudíž z pohnutky nízké a nečestné, aniž uvedl, proč má za to, že byl čin ten spáchan z pohnutek nízkých a nečestných, jak mu ukládá § 4 odst. 2 prováděcího nařízení čís. 598/19 k zák. o podm. ods., a aniž se blíže zabýval otázkou, zda snad obžalovaný nehrál zapovězené hry z hráčské vášně nebo z lehkomyšlnosti (rozh. čís. 1115 sb. n. s.). To zmateční stížnost právem vytýká. Stížnost do odepření podmíněného odsouzení podle § 2 zák. byla by arci sama o sobě bezpředmětnou vzhledem ke konkurujícímu odepření podle § 1, kdyby tento druhý výrok nebyl rovněž právem napadán odvoláním. Avšak i odvolání obžalovaného, pokud mu byl odepřen podmíněčný odklad výkonu trestu z důvodů arbitrních, je odůvodněno, neboť soud, uvažuje o něm, nezabýval se ani osobou obžalovaného a jeho předchozím životem, ani povahou činu, jak jej obžalovaný spáchal. Bylo proto vyhověti za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zák. čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti, pokud směřuje proti výroku, že je podmíněné odsouzení vyloučeno, zároveň však bylo vyhověti i odvolání obžalovaného z výroku, jímž mu byl odepřen podmíněný odklad výkonu trestu, a usnésti se dále, jak se stalo.

Čís. 4292.

Obhájce musí býti nepřetržitě přítomen při celém porotním hlavním přelíčení.

Jde o zmatek čís. 2 § 344 tr. ř., odešel-li obhájce po své řeči a nebyl-li přítomen při konečném přednesu a při právním poučení předsedy porotního soudu.

(Rozh. ze dne 1. října 1931, Zm II 282/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Uherském Hradišti ze dne 12. června 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. čís. 223/52 ř. zák., zrušil

napadený rozsudek jako zmatečný a věc odkázal k příštímú zasedání poroty při krajském soudu v Uherském Hradišti, by znovu byla projednána a rozhodnuta.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká s hlediska § 344 čís. 2 tr. ř., že obhájce obžalovaného nebyl při konečném přednesu a právním poučení, jež předseda podle § 325 tr. ř. porotcům udělil, vůbec přítomen a že tudíž hlavní přelíčení šlo před se bez obhájce. Konaným šetřením bylo zjištěno, že obhájce obžalovaného skutečně po své řeči odešel a při konečném přednesu a právním poučení předsedou přítomen nebyl. Podle § 41 odst. druhý tr. ř. jest zříditi obžalovanému z povinnosti úřadu obhájce k hlavnímu přelíčení před soudem porotním, i když si sám obžalovaný obhájce vzíti nechce (§ 39 odst. druhý tr. ř.; Storch I, 319), a to pod sankcí zmatečnosti § 344 čís. 2 tr. ř. Z ustanovení toho, které je kategorické, vysvítá, že se obžalovaný obhajování obhájcem před soudem porotním ani sám vzdáti nemůže. Z doslovu § 44 odst. druhý tr. ř. a z pojmu úkolu obhájce, jenž má přiváděti ku platnosti vše, co může býti na prospěch obžalovanému, a z jasného doslovu § 344 čís. 2 tr. ř. jest zjevno, že obhájce musí býti přítomen při celém porotním hlavním přelíčení, a to pod zmatečností a že nestačí, by obhájce snad byl jen zřízen a při přelíčení před porotou nebyl nepřetržitě přítomen. Tak Mayer 349 (pozn. 80, 83, 84, 87), Storch 507, Waser GZ. 1881 č. 104. Opačné stanovisko zaujímá sice Lohsing 639; jeho mínění však přisvědčiti nelze, poněvadž se zřetelem na zvláštnosti porotního líčení, které začasť tvoří důvody zmatečnosti, nelze považovati obhajování obžalovaného, práv nezalého, za úplné, nemá-li po ruce obhájce práv znalého, by mohl z porušení formy při porotním líčení přivést ku platnosti to, co by mohlo býti na prospěch obžalovanému po případě při provádění opravných prostředků.

Čís. 4293.

Bylo-li formálně bezvadně zjištěno, že obžalovaný ze zločinu podle § 129 I b) tr. zák. je duševně zdrav, neopodstatňuje další zjištění, že je od přírody homosexuální, že vykazuje neuropatické znaky, že pochází z rodiny dědičně zatížené, a že v době činu byl jeho nenormální pohlavní pud podstatně zvýšen požitím alkoholických nápojů, vyvíjející důvody podle § 2 písm. a) až c) tr. zák., ani neodolatelné donucení podle § 2 g) tr. zák.

Nejde o čin spáchaný na místě veřejném a snadno přístupném za okolností, že snadno mohl býti pozorován od třetích osob, jaký předpokládá skutková podstata podle § 516 tr. zák., byl-li smilný čin spáchán v noci v opuštěné novostavbě, do níž jen náhodou nahlédl policejní orgán.

Čin (§ 129 I b) tr. zák.) spáchaný z vrozeného zrudného pudu pohlavního nebyl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 2. října 1931, Zm II 334/30.)